

Book Review

“Rise of the Indo-Pacific: Perspectives, Dimensions
and Challenges”

Adilan Usama

School of International Studies,
Jawaharlal Nehru University, New Delhi, India

*Corresponding author's e-mail: adilun_6@hotmail.com

Received: May 26, 2020

Revised: June 5, 2020

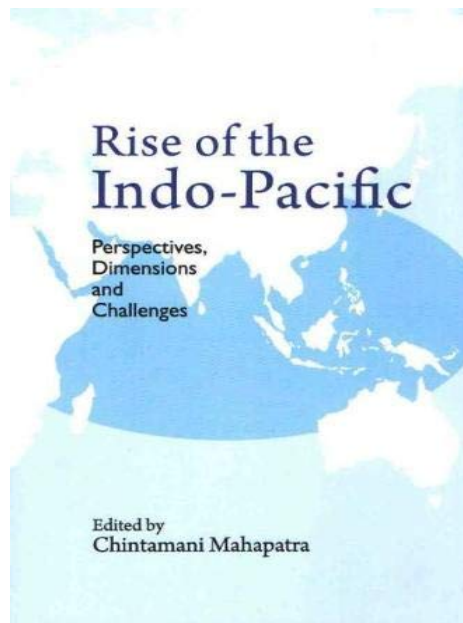
Accepted: June 10, 2020

ปริทัศน์หนังสือ Book review
“Rise of the Indo-Pacific: Perspectives,
Dimensions and Challenges”
บรรณาธิการโดย Chintamani Mahapatra
พิมพ์โดย Indian Council of Social Science Research
ร่วมกับสำนักพิมพ์ Pentagon Press

อาดิลัน อุสมา

School of International Studies,
Jawaharlal Nehru University, New Delhi, India

*อีเมล: adilun_6@hotmail.com

หนังสือ “Rise of the Indo-Pacific: Perspectives, Dimensions and Challenges” ตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 2019 โดยมี Chintamani Mahapatra ศาสตราจารย์ชื่อดังด้านอเมริกันศึกษา จากมหาวิทยาลัยยวาทะห์รลาล เนห์รู (Jawaharlal Nehru University) ประเทศอินเดียรับหน้าที่บรรณาธิการ หนังสือเล่มนี้เป็นผลผลิตจากการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ในหัวข้อ “Emerging Security Order in Indo-Pacific: Issues and Challenges” จัดโดย Centre for Canadian, US and Latin American Studies ของมหาวิทยาลัยยวาทะห์รลาล เนห์รู ร่วมกับ Kalinga Institute of Indo-Pacific Studies โดยจัดขึ้นที่ Indian Council for Social Science Research กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย เป็นระยะเวลา 2 วัน ระหว่างวันที่ 14-15 กรกฎาคม ค.ศ. 2018 ดังนั้น หากพิจารณาที่มาของหนังสือเล่มนี้ อาจกล่าวได้ว่า เป็นหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการอธิบายพลวัตความเปลี่ยนแปลงของภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก¹ อย่างเป็นปัจจุบันและเข้มข้นมากที่สุดเล่มหนึ่งจากวงการวิชาการด้านวิเทศศึกษา (International studies) ของอินเดีย หนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 272 หน้า แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย 16 บทความ โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อทำความเข้าใจอินโด-แปซิฟิกทั้งในฐานะแนวคิด (Concept) และภูมิภาค (Region) ผ่าน 3 หัวข้อเรื่องหลัก (Theme) ซึ่งประกอบด้วยมุมมอง (perspectives) ของประเทศมหาอำนาจต่ออินโด-แปซิฟิก ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อินเดีย และจีน ประเด็นความมั่นคงในภูมิภาค (Regional security issues) เช่น ความขัดแย้งในทะเลจีนใต้ (South China Sea) บทบาทของอำนาจละมุน (Soft power) ความท้าทายต่อความเป็นแกนกลางของ

---

¹อาจกล่าวได้ว่า ปัจจุบันยังไม่มีคำนิยามของอินโด-แปซิฟิกที่เป็นหนึ่งเดียวทั้งในฐานะแนวคิดและภูมิภาคว่ามีหมายความว่าอย่างไรและครอบคลุมพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ใดบ้าง เนื่องจากแต่ละประเทศที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิกและมองว่าตัวเองมีส่วนได้ส่วนเสียต่างก็พยายามกล่าวถึงเรื่องนี้จากมุมมองของตนเอง อย่างไรก็ตามโดยรวมนับได้ว่า อินโด-แปซิฟิกเป็นแนวคิดที่ต้องการเชื่อมมหาสมุทรอินเดียและแปซิฟิกเนื่องจากให้ความสำคัญกับมหาสมุทรอินเดียเพิ่มมากขึ้น

อาเซียน (ASEAN centrality) เป็นต้น และหัวข้อเรื่องสุดท้ายคือภัยคุกคามความมั่นคงรูปแบบใหม่ (Non-traditional security threats) ในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก เช่น การก่อการร้าย (Terrorism) ปัญหาสิ่งแวดล้อม (Environmental degradation) การลักลอบค้ายาเสพติด (Drugs trafficking) เป็นต้น

ก่อนเข้าสู่เนื้อหาหลักทั้ง 3 ตอนของหนังสือ Chintamani ในฐานะบรรณาธิการได้ระบุในบทนำ (Introduction) ถึงพัฒนาการสำคัญ 3 ประการที่ตัวเองมองว่า นำไปสู่การเกิดแนวคิดอินโด-แปซิฟิก (Concept of Indo-Pacific) ประการแรกคือ การผงาดขึ้นมาของอินเดีย (Rise of India) ในฐานะมหาอำนาจทางเศรษฐกิจและมีอิทธิพลทางการเมืองโดยเฉพาะในเอเชีย ศักยภาพของอินเดียมาจากจำนวนประชากรที่มีมากกว่าหนึ่งพันล้านคน โดยมีจำนวนประชากรในวัยแรงงานเป็นกลุ่มใหญ่ มีอาวุธนิวเคลียร์ในครอบครอง มีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ในการเป็นผู้นำของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา และมีขนาดของเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 6 ของโลก ประการที่สองคือ การดำเนินนโยบายต่างประเทศอย่างแข็งกร้าวและการใช้ความแข็งแกร่งของกำลังทหารในการอ้างสิทธิ์อธิปไตยเหนือพื้นที่ข้อพิพาทในทะเลจีนใต้ ทำให้ประชาคมระหว่างประเทศมองว่า จีนอาจเป็นรัฐอำนาจและเกรงว่าการที่จีนผงาดขึ้นมานั้นจะทำให้จีนเป็นมหาอำนาจใหม่ที่ครอบงำ (New Hegemon) และทำการเปลี่ยนแปลงระเบียบโลกโดยเฉพาะในเอเชีย ประการสุดท้ายคือ การเริ่มสูญเสียความเป็นตัวเองของอาเซียนในฐานะการเป็นองค์กรนำของภูมิภาคในเวทีพหุภาคีระหว่างประเทศ อันเนื่องมาจากการตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของจีนในระดับที่แตกต่างกันของชาติสมาชิก โดยสะท้อนให้เห็นผ่านจุดยืนที่ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในกรณีของปัญหาความขัดแย้งในทะเลจีนใต้ (น. xxi-xxiii) นอกจากนี้ Chintamani ยังได้ตั้งข้อสังเกตว่า ประเทศที่มีบทบาทสำคัญต่อพัฒนาการของแนวคิดอินโด-แปซิฟิกคือ อเมริกา อินเดีย ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย โดยทั้ง 4 ประเทศเป็นผู้ริเริ่มระบุถึงคำศัพท์อินโด-แปซิฟิกอยู่บ่อยครั้ง รวมทั้งมีการจัดทำนโยบายต่อภูมิภาคนี้ ที่สำคัญมีการจับมือจัดตั้งกลุ่มความร่วมมือ

ระหว่าง 4 ชาติที่เรียกว่า “Quad”² เพื่อเป็นเวทีพูดคุยประเด็นต่างๆในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก (น. xxvii) กล่าวโดยสรุป ประเด็นที่ระบุถึงในบทนำทั้งหมดเป็นการปูพื้นฐานเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจภาพรวมของการเกิดแนวคิดอินโด-แปซิฟิกก่อนเข้าสู่หัวข้อเรื่องเฉพาะเจาะจงในตอนถัดไป

หนังสือเริ่มต้นพูดถึงเนื้อหาในตอนที่ 1 ผ่านหัวข้อมุมมองของมหาอำนาจต่ออินโด-แปซิฟิก ในตอนนี้มี 5 บทความโดยกล่าวถึงมุมมองของ 4 ประเทศมหาอำนาจอย่างทีละขั้วข้างต้น เริ่มจากสหรัฐฯ ซึ่งเป็นบทความที่เขียนโดย K.P. Vijayalaskshmi ศาสตราจารย์ชื่อดังด้านอเมริกาศึกษาของอินเดียอีกท่านหนึ่งที่มองว่า ปัจจัยเรื่องจีน (China factor) มีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายของอเมริกาต่อภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก กล่าวอีกแบบหนึ่งคือ รัฐบาลอเมริกันมีการรับรู้ (Perception) ต่อจีนอย่างไร ก็ส่งผลต่อลักษณะนโยบายของอเมริกาในภูมิภาคนี้ (น. 7) โดยเริ่มจากสมัยประธานาธิบดีบิล คลินตัน (1993-2001) ถึงแม้สหรัฐฯจะมีความกังวลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีน และมองว่าจีนมีศักยภาพที่จะก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจทางทหารในเอเชีย ซึ่งสามารถกลายเป็นคู่แข่งหรือศัตรูของอเมริกาในอนาคต แต่รัฐบาลคลินตันเลือกที่จะดึงเงินมา

---

²กลุ่มสนทนาความมั่นคงจตุรภาคี หรือ Quadrilateral Security Dialogue ที่เรียกสั้นๆว่า Quad จัดตั้งเมื่อปี ค.ศ. 2017 ในช่วงคาบเกี่ยวกับการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออก (East Asia Summit) ครั้งที่ 12 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ประกอบด้วยสมาชิก 4 ประเทศได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อินเดีย และออสเตรเลีย เป็นกลุ่มความร่วมมือที่มีเป้าหมายของการร่วมมือเพื่อส่งเสริมสันติภาพ ความมีเสถียรภาพ และความเจริญรุ่งเรืองในภูมิภาค โดยให้ความสำคัญกับการเคารพกฎหมายระหว่างประเทศ เสรีภาพในการเดินเรือและการบินผ่าน เพิ่มการเชื่อมโยงรักษาระบบกฎหมาย และเรียกร้องการแก้ไขความขัดแย้งโดยสันติวิธี อย่างไรก็ตาม กลุ่มความร่วมมือนี้ถูกมองว่าเป็นการรวมตัวที่มีเป้าหมายเพื่อสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของจีนในภูมิภาค นอกจากนี้ยังอาจกล่าวได้ว่า แนวคิดการรวมตัวของ Quad ไม่ใช่เรื่องใหม่ ซึ่งที่มาของการรวมตัวสามารถสืบย้อนหลังไปได้ในปี ค.ศ. 2004 และ 2007

เกี่ยวพัน (Engagement) ทั้งในเรื่องของยุทธศาสตร์และเศรษฐกิจ โดยให้ความสำคัญกับเรื่องการค้าเป็นหลัก เมื่อเข้าสู่ช่วงสมัยของประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช (2001-09) มีทั้งความต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลงจากสมัยของคลินตัน โดยเฉพาะช่วงวาระที่สองของการดำรงตำแหน่งของบุชที่เริ่มมีแตกต่างจากสมัยของคลินตัน ในช่วงนี้รัฐบาลบุชเริ่มกำหนดยุทธศาสตร์ในเชิงป้องกันการเติบโตทางทหารของจีน โดยมีการพัฒนาความสัมพันธ์กับอินเดียเนื่องจากรัฐบาลอินเดียเองก็มีความกังวลในเรื่องจีนเช่นกัน ทั้งสองประเทศมีข้อตกลงความร่วมมือด้านนิวเคลียร์และข้อตกลงทางทะเลในปี ค.ศ. 2006 ในปี ค.ศ. 2007

ต่อมาในปี ค.ศ. 2007 รัฐบาลบุชได้ออกเอกสารกำหนดยุทธศาสตร์ทางทะเลที่เรียกว่า “A Cooperative Strategy for 21st Century Sea power” ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงสำคัญที่ส่งผลต่อมติทางนโยบายของอเมริกาในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก เมื่อเข้าสู่ในสมัยประธานาธิบดีบารัค โอบามา (2009-17) มีการสนับสนุนการผงาดของจีนในช่วงแรก ขณะเดียวกันก็เฝ้าระวังและติดตามการเปลี่ยนแปลงของจีนโดยเฉพาะในประเด็นการพัฒนาศักยภาพของกองทัพให้ทันสมัยเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่เป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ของอเมริกาและพันธมิตรทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก ที่สำคัญรัฐบาลโอบามาให้ความสำคัญกับภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกผ่านทางยุทธศาสตร์ที่ชื่อว่า “Pivot to Asia” (หมุนสู่เอเชีย) หรือ “Rebalance” (การปรับสมดุล)³ เมื่อมาถึง

---

³ยุทธศาสตร์ที่ชื่อว่า “Pivot to Asia” (หมุนสู่เอเชีย) หรือ “Rebalance” (การปรับสมดุล) มี 3 องค์ประกอบหลัก คือ การตั้งเป้าให้มีโยกย้ายกองกำลังทางทหารและยุทธโศปกรณ์ของสหรัฐฯ รั้อยละ 60 มายังภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ให้ความสำคัญการเพิ่มบทบาทของสหรัฐฯ ในเวทีพหุภาคในภูมิภาค เช่น ASEAN Defense Ministers’ Meeting-Plus (ADMM-Plus), East Asia Summit เป็นต้น และการสร้างระเบียบการค้าและการลงทุนในภูมิภาคในชื่อ Trans-Pacific Partnership (TPP) (ในปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น Comprehensive and Progressive Agreement for Trans-Pacific Partnership (CPTPP) ภายหลังจากสหรัฐถอนตัวเมื่อปี ค.ศ. 2017) สามารถดูรายละเอียดได้จาก “บทบาทของสหรัฐอเมริกาในฐานะจักรวรรดิที่ไตร่ตรองในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้:

รัฐบาลโดนัลด์ ทรัมป์ในปัจจุบันได้วิพากษ์วิจารณ์ยุทธศาสตร์หมุนสู่เอเชียของโอบามา และแทนที่ด้วยการประกาศ “ยุทธศาสตร์อินโด-แปซิฟิกที่เสรีและเปิดกว้าง” (Free and open Indo-Pacific Strategy) โดยมีเป้าหมายในเชิงการปิดล้อมจีนและเน้น กระชับความสัมพันธ์กับประเทศสำคัญในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก เช่น ออสเตรเลีย อินเดีย ญี่ปุ่น และอาเซียน ขณะเดียวกัน รัฐบาลทรัมป์ก็สนับสนุนการรื้อฟื้นกลุ่มความร่วมมือระหว่าง 4 ประเทศคือ Quad อีกทั้งยังใช้คำว่าอินโด-แปซิฟิกถี่ขึ้นทั้งในเอกสาร ทางการของรัฐบาลอเมริกันและในเวทีพหุภาคีที่อเมริกามีส่วนร่วม

กล่าวโดยรวม สำหรับสหรัฐฯ ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกในตอนแรก และต่อมา ขยายเป็นอินโด-แปซิฟิกในปัจจุบัน มีความสำคัญมาโดยตลอดทั้งในมิติทางยุทธศาสตร์ ความมั่นคง เศรษฐกิจ และการค้า ขณะที่พันธมิตรสำคัญของอเมริกาในภูมิภาคอย่าง ญี่ปุ่นถูกกล่าวถึงในบทความที่สอง ญี่ปุ่นถือได้ว่าเป็นประเทศแรกๆในภูมิภาคที่ผู้นำเริ่ม พูดถึงแนวคิดอินโด-แปซิฟิกอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี ค.ศ. 2007 โดยผ่านบทสุนทร พจน์ที่ชื่อว่า “Confluence of Two Seas” เมื่อครั้งไปเยือนอินเดียในปีดังกล่าว R.S. Yadav ผู้เขียนบทความนี้มองยุทธศาสตร์อินโด-แปซิฟิกโดยรวมของญี่ปุ่นว่า เกิดจาก ความกังวลจากภัยคุกคามโดยเฉพาะจากจีนจนนำไปสู่การให้ความสำคัญกับการร่วมมือ กับประเทศในภูมิภาคเพื่อให้เกิด “ระบบที่อิงกับกติกา” (Rule-based order) เพราะ พฤติกรรมอันแข็งกร้าวของจีนได้สร้างความกังวลใจให้กับอเมริกาและพันธมิตรใน ภูมิภาค โดยเฉพาะญี่ปุ่นที่มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ใกล้ชิดกับจีน (น.32) ขณะเดียวกัน ญี่ปุ่นก็ได้ให้ความสำคัญกับยุทธศาสตร์อินโด-แปซิฟิกที่เสรีและเปิดกว้างโดยเน้นไปที่ ประเด็นการค้า ความมั่นคง และการพัฒนา เพื่อให้ยุทธศาสตร์นี้บรรลุเป้าหมาย ผู้เขียน ระบุว่า ญี่ปุ่นต้องให้ความสำคัญกับอเมริกาในฐานะพันธมิตรเก่าแก่ เชื่อมความสัมพันธ์

ความต่อเนื่องและความเปลี่ยนแปลงในช่วงรัฐบาลโอบามา ค.ศ. 2009-2016,” โดย กัลยา เจริญยิ่ง , 2561, *วารสารสังคมศาสตร์*, 48(2), น. 111-136.

ระหว่างรัฐสมาชิกของ Quad กับชาติสมาชิกอาเซียน และระมัดระวังในการแสดงท่าที ต่อจีน (น.37-38)

ส่วนท่าทีของอินเดียในฐานะที่เป็นจักรวอร์สำคัญในแนวคิดอินโด-แปซิฟิกได้รับการกล่าวถึงในบทความที่สาม อินเดียมีจุดยืนสนับสนุนให้พื้นที่มหาสมุทรอินเดียเป็นเขตสันติภาพ (Zone of Peace) มาโดยตลอด ดังที่เคยถูกประกาศในปี ค.ศ. 1971 ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (United Nations General Assembly) ครั้งที่ 26 ภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย (Indian Ocean Region) มีพลวัตที่ซับซ้อนเนื่องจากมีมหาอำนาจเข้ามาเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นสหรัฐฯ จีน ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น และที่สำคัญแต่ละชาติก็มีผลประโยชน์ที่หลากหลาย อินเดียในฐานะตัวแสดงหลักในพื้นที่จึงเลือกแสดงการรักษาจุดยืนดังกล่าวผ่านทางเวทีความร่วมมือแบบพหุภาคี แทนที่จะจัดตั้งพันธมิตรทางทหารกับประเทศใดประเทศหนึ่งเพื่อรักษาความมั่นคงในภูมิภาค เช่น เข้าร่วมเป็นสมาชิกในกลุ่มความร่วมมือของ Quad เป็นหุ้นส่วนร่วมกับญี่ปุ่นและประเทศแอฟริกาในกรอบ Asia-Africa Growth Corridor (AAGC) เป็นต้น นอกจากนี้ยังขยายความร่วมมือไปยังประเทศในพื้นที่มหาสมุทรอินเดียฝั่งตะวันตกและใต้อีกด้วย Vivek Mishra ในฐานะผู้เขียนเห็นว่า การรักษาจุดยืนของอินเดียผ่านเวทีความร่วมมือแบบพหุภาคีเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับอินเดียเนื่องจากความสามารถและศักยภาพทางทหารรวมถึงความตั้งใจทางการเมือง (Political will) ที่ยังมีไม่มากพอ (น. 50) อีกทั้งผู้เขียนยังมองว่า การแสดงออกของอินเดียในรูปแบบที่เรียกว่า “Careful balancing” ยังคงดำเนินต่อไป การเลือกหรือไม่เลือกอะไรเพื่อรักษาตัวเองตามแนวทางนี้ ย่อมมีทั้งส่วนที่ได้และส่วนที่เสีย ซึ่งต้องอาศัยการประเมินสถานการณ์อย่างรอบคอบและรอบด้านบนพื้นฐานของผลประโยชน์แห่งชาติในระยะยาว (National interest) (น.52)

จีนในฐานะตัวแสดงที่อาจเรียกได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดแนวคิดอินโด-แปซิฟิกได้รับการกล่าวถึงในบทความถัดมา สำหรับจีน อินโด-แปซิฟิกมีความหมายใน 4 รูปแบบกล่าวคือ ในฐานะแนวคิด (Concept) ภูมิภาค (Region) ยุทธศาสตร์ (Strategy) ยุคหรือช่วงเวลาสำคัญทางประวัติศาสตร์ (Epoch) โดยที่ Huo Wenle

ผู้เขียนบทความเรื่องนี้ชื่อว่า อินโด-แปซิฟิกในฐานะยุทธศาสตร์คือสิ่งนักวิชาการจีนสนใจ ให้ความสนใจมากกว่าความหมายอื่น โดยเฉพาะการศึกษาประเด็นอินโด-แปซิฟิกผ่านมุมมองทางยุทธศาสตร์อินโด-แปซิฟิกของประเทศมหาอำนาจอย่าง อเมริกา อินเดีย ญี่ปุ่น และออสเตรเลีย (น.82) จากมุมมองจีน ยุทธศาสตร์อินโด-แปซิฟิกคือสิ่งที่ท้าทายจีนทั้งในแง่ภูมิรัฐศาสตร์ (Geopolitics) และภูมิเศรษฐศาสตร์ (Goeconomics) โดยเฉพาะประเด็นความขัดแย้งในทะเลจีนใต้และช่องแคบไต้หวัน ความสัมพันธ์กับ อินเดีย ญี่ปุ่นและอาเซียน รวมทั้งโครงการสำคัญอย่าง “โครงการแถบและเส้นทาง” (Belt and Road Initiative) นอกจากนี้ นักวิชาการจีนส่วนใหญ่ยังมีมุมมองเชิงลบต่อการนำยุทธศาสตร์นี้ไปปฏิบัติโดยเชื่อว่า การปิดล้อมจีนโดยใช้ Quad เป็นเครื่องมือจะไม่ประสบผลสำเร็จ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เป็นข้อเสนอของผู้เขียนก็คือ นักวิชาการจีนควรมีฐานการคิดประเด็นเรื่องอินโด-แปซิฟิกจากเงื่อนไขและยุทธศาสตร์ของตนเอง เพราะเมื่อพิจารณาผลประโยชน์แห่งชาติและกิจกรรมทางทะเลที่เพิ่มขึ้นทั้งในมหาสมุทรแปซิฟิกและอินเดีย จีนคือรัฐสำคัญในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก (น.82, 86) เนื่องจากปัญหาข้อพิพาทในทะเลจีนใต้เป็นประเด็นสำคัญต่อเสถียรภาพของภูมิภาค บทความอีกหนึ่งชิ้นในตอนที่ 1 ได้ศึกษาแนวทางและนโยบายของอเมริกาในฐานะมหาอำนาจที่ไม่ได้อยู่ในพื้นที่ความขัดแย้ง (Non-resident power) ต่อปัญหาในทะเลจีนใต้โดยเริ่มจากยุครัฐบาลโอบามาจนถึงรัฐบาลทรัมป์ ในฐานะผู้เขียน Obja Borah Hazarika สรุปว่า นโยบายของรัฐบาลอเมริกันค่อนข้างมีความต่อเนื่อง ประเด็นที่ให้อเมริกาให้ความสำคัญมาโดยตลอดคือ การแก้ไขความขัดแย้งโดยสันติวิธี และไม่เห็นด้วยกับการชุกชุม การใช้กำลังบังคับ และสนับสนุนจุดยืนที่สอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศและเสรีภาพในการเดินเรือ (Freedom of Navigation) (น.74)

ตอนที่ 2 ของหนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 6 บทความที่กล่าวถึงประเด็นความมั่นคงในภูมิภาค บทความแรกพูดถึงปัญหาข้อพิพาทในทะเลจีนใต้จากมุมมองอินเดีย ซึ่ง Netajee Abhinandan ผู้เขียนเห็นว่าเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดที่อธิบายปัญหาความขัดแย้งในเอเชีย (น.91) การก้าวขึ้นมาของจีนในฐานะมหาอำนาจที่ครอบงำภูมิภาค ทำให้ปัญหาในทะเลจีนใต้กลายเป็นเชื้อไฟมากขึ้น สำหรับอินเดีย ถึงแม้จะไม่ใช่ประเทศที่

เกี่ยวข้องกับการอ้างสิทธิ์ในปัญหาทะเลจีนใต้โดยตรง แต่อินเดียมีผลประโยชน์ในพื้นที่นี้เนื่องจากเป็นเส้นทางสำคัญทางการค้าที่เชื่อมอินเดียกับประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ผ่านช่องแคบมะละกา ซึ่งประมาณร้อยละ 50 ของการค้าของอินเดียเกิดขึ้นผ่านทางทะเลจีนใต้ ขณะที่อินเดียเองก็ต้องการเชื่อมโยงพื้นที่ของสองมหาสมุทรเพื่อขยายอิทธิพลเชิงภูมิรัฐศาสตร์ของตนเอง ประกอบกับมีความกังวลกับการขยายอิทธิพลของจีนโดยเฉพาะในภูมิภาคมหาสมุทรอินเดีย และประเทศในอาเซียนและญี่ปุ่นก็สนับสนุนให้อินเดียเข้ามาช่วยถ่วงดุลจีนในภูมิภาค จึงทำให้อินเดียไม่สามารถปลีกตัวออกจากความขัดแย้งในพื้นที่ทะเลจีนใต้ได้ ในสถานการณ์รูปแบบนี้ ผู้เขียนชี้ว่า อินเดียเผชิญกับความท้าทายระหว่างการรักษาสถานะผลประโยชน์ของตนเองในทะเลจีนใต้และความสัมพันธ์กับชาติอาเซียน รวมถึงการแสดงออกที่ไม่เป็นปฏิปักษ์กับจีน (น.101) อาจกล่าวได้ว่าการเกิดขึ้นของแนวคิดอินโด-แปซิฟิกและการกลับมาของ Quad มีความเกี่ยวข้องกัน ผู้เขียนบทความที่สองอย่าง Monish Tourangbam ระบุว่า ความทะเยอทะยานและการเพิ่มศักยภาพทางทหารของจีนมีผลทำให้ประเทศมหาอำนาจในอินโด-แปซิฟิกมีการปรับมุมมองและการปฏิบัติใหม่ทางยุทธศาสตร์ จึงนำไปสู่การรื้อฟื้นกลุ่มความร่วมมืออย่าง Quad กลับมาอีกครั้ง (น.113) อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนชี้ว่าถึงแม้โดยรวมประเทศสมาชิกของ Quad ทั้ง 4 ประเทศอย่างอเมริกา ญี่ปุ่น อินเดีย และออสเตรเลียจะสนับสนุนแนวคิด “free, open, prosperous and inclusive Indo-Pacific” เหมือนกัน

แต่ผลจากการประชุมของ Quad เมื่อปี ค.ศ. 2017 และ 2018 สะท้อนให้เห็นว่าสมาชิกยังมีความเห็นแตกต่างกันในวิธีการและรายละเอียดในเชิงปฏิบัติ สังเกตได้จากการออกแถลงการณ์ที่แตกต่างกันของทั้ง 4 ประเทศในการประชุมทั้ง 2 ครั้งที่ผ่านมา (น.114) ที่สำคัญ Monish ได้เสนอว่า เนื่องจากสถานะของ Quad กำลังอยู่ในช่วงเริ่มต้น ความร่วมมือในเรื่องที่ไม่ใช่ทางทหาร เช่น กิจกรรมการบรรเทาภัยพิบัติและการช่วยเหลือทางมนุษยธรรมอาจเป็นวิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำให้เวทีความร่วมมือนี้เติบโตและเข้มแข็งเพื่อป้องกันความล้มเหลวซ้ำรอยอย่างที่เคยเกิดขึ้นกับ Quad ในช่วงริเริ่มในปี ค.ศ. 2007 เพราะถึงแม้เวทีนี้เกิดจากปัจจัยเรื่องเงินเป็นสำคัญ แต่ก็ไม่ควรพุ่งเป้าความ

สนใจไปที่เรื่องเงินเพียงอย่างเดียว (น.114-115) บทความต่อมายังคงเกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่อง Quad โดยเป็นมิติความสัมพันธ์ระหว่าง Quad-อาเซียน และ Quad-จีน ในกรณีของ Quad-อาเซียน นั้น Urbi Das ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่า ประเทศสมาชิกของ Quad ทั้ง 4 ประเทศล้วนมีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศสมาชิกอาเซียนโดยรวมอาเซียนเองก็ควรร่วมมือกับ Quad ในประเด็นที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน แนวคิดอินโด-แปซิฟิกจะไม่สำเร็จถ้าหากไม่รวมอาเซียนเข้ามาด้วย Quad จึงควรให้ความสำคัญกับอาเซียนให้มาก (น.126) ส่วนในกรณีของ Quad-จีน Das สะท้อนให้เห็นว่า ถึงแม้ชาติสมาชิกของ Quad ทั้ง 4 ประเทศจะมีความกังวลต่อจีนในรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกัน แต่ปัจจัยเรื่องเงินก็เป็นปัจจัยร่วมที่ทำให้ทั้ง 4 ชาติรวมตัวกันอยู่ในกลุ่มความร่วมมือ Quad ส่วนจีนก็ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดการรวมตัวของ Quad เพราะมองว่าเป็นการรวมตัวทางการเมืองเพื่อต้องการปิดล้อมและลดบทบาทของจีน รวมทั้งปิดกั้นการเข้าร่วมของประเทศอื่นๆในภูมิภาค (น.128) อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็มองเห็นว่า ถึงแม้จะมีความกังวลต่อประเด็นเรื่องเงิน แต่กลับไม่มีประเทศใดที่ต้องการสร้างความขุ่นเคืองและเผชิญหน้ากับจีนโดยตรง เพราะจีนมีความสำคัญในฐานะตัวแสดงหลักในภูมิภาคทั้งในด้านเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์ โดยเฉพาะการที่แต่ละประเทศยังมีการพึ่งพิงเงินในทางเศรษฐกิจอยู่มาก การสร้างความขัดแย้งกับจีนจึงอาจมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสมดุลทางยุทธศาสตร์ในภูมิภาคโดยรวม (น.129) การมองภูมิภาคอินโด-แปซิฟิกจากมิติวัฒนธรรมก็เป็นอีกเรื่องที่น่าสนใจ นอกเหนือจากมิติยุทธศาสตร์และความมั่นคง

บทความที่สี่ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาจีนในฐานะส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนที่เป็นเครื่องมือเพื่อขยายอำนาจละมุนของจีน ในฐานะผู้เขียน Liu Jinxu มองว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่แนะนำประเทศตนเองให้ประเทศอื่นๆรู้จักเพราะภาษาสามารถช่วยเผยแพร่วัฒนธรรม แนวคิด และวิถีชีวิตของคนประเทศนั้นๆได้ เช่นที่เคยเกิดขึ้นในกรณีของภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น (น.132-133) สำหรับภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก มีความสำคัญในแง่ยุทธศาสตร์ต่อการส่งเสริมการเรียนภาษาจีน โดยเฉพาะภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีชาวจีนโพ้นทะเลอาศัยเป็นจำนวนมาก

ออสเตรเลียก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีชาวจีนเดินทางไปเรียน ทำงาน และลงหลักปักฐาน ประเทศในภูมิภาคเอเชียกลางอย่างปากีสถานและอัฟกานิสถานที่มีพรมแดนติดกับกับภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีนก็ยังเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพและโอกาสอีกมากในการส่งเสริมการเรียนภาษาจีน ที่สำคัญผู้เขียนเห็นว่า จีนควรใช้ประโยชน์จากโลกาภิวัตน์ การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม และความก้าวหน้าของเทคโนโลยีเพื่อปฏิรูปอุปกรณ์การสอนภาษาจีน และคิดค้นแนวทางใหม่ๆในการเผยแพร่ภาษาจีนและฟื้นฟูความสำคัญของภาษาจีนเพื่อขยายอำนาจละมุนของจีนให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น (น. 138) ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อจีนเองในระยะยาวทั้งในด้านเศรษฐกิจและการเมือง (น. 141) เมื่อพูดถึงภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก อาเซียนคือองค์กรสำคัญในภูมิภาคนี้เองด้วยที่ตั้งของอาเซียนที่เชื่อมโยงมหาสมุทรอินเดียกับแปซิฟิก ประเทศในเอเชียใต้กับเอเชียตะวันออกเฉียงและประเทศในแปซิฟิกเข้าด้วยกัน

บทความที่ห้าระบุว่า อาเซียนมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนความเป็นไปในภูมิภาคผ่านทางกรอบความร่วมมือต่างๆทั้งในด้านความมั่นคงและเศรษฐกิจที่อาเซียนเป็นแกนกลาง เช่น ASEAN Regional Forum (ARF), East Asia Summit (EAS), ASEAN Defense Ministers' Meeting-Plus (ADMM-Plus), The Regional Comprehensive Economic Partnership (RCEP) เป็นต้น ทำให้อาเซียนเป็นพื้นที่การรวมตัวของประชาคมมหาอำนาจและประเทศกำลังพัฒนา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้อาเซียนคือ การรักษาความเป็นแกนกลางและรักษาสมดุลท่ามกลางการแข่งขันกันขยายอิทธิพลของมหาอำนาจในภูมิภาคโดยเฉพาะระหว่างอเมริกาและจีน Sachin Tiwari ผู้เขียนมองว่า อาเซียนยังคงเป็นเวทีการพูดคุยด้านความมั่นคงและเศรษฐกิจของภูมิภาคต่อไปโดยมีมหาอำนาจภายนอกเป็นผู้ขับเคลื่อนนโยบายด้านยุทธศาสตร์ โดยอาศัยความเป็นแกนกลางของอาเซียนผ่านทางกรอบความร่วมมือต่างๆที่อาเซียนมีบทบาทนำ (น.157) สำหรับบทความสุดท้ายของตอนที่ 2 ระบุว่า การเปลี่ยนแปลงในทางภูมิเศรษฐศาสตร์และภูมิรัฐศาสตร์ในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก ทำให้แนวคิดเรื่องภูมิภาคนิยม (Regionalism) และการจัดการความมั่นคงในภูมิภาค (Regional security arrangement) ได้รับความสนใจ การรื้อฟื้นเวทีกลุ่มความร่วมมืออย่าง Quad คือการ

ริเริ่มการจัดการความมั่นคงในภูมิภาคที่สะท้อนให้เห็นว่าสมาชิกของ Quad ทั้ง 4 ประเทศมีผลประโยชน์ (Interests) ค่านิยม (Values) ความท้าทาย (Challenges) และข้อกังวล (Concerns) ร่วมกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยเรื่องจีน สำหรับอินเดีย Prerna Chahar ในฐานะผู้เขียนชี้ว่า อินเดียคือหนึ่งในตัวแสดงหลักในความมั่นคงของภูมิภาคอินเดีย อินเดียมีความสัมพันธ์ทั้งในด้านมั่นคงและเศรษฐกิจกับประเทศต่างๆในภูมิภาคทั้งในกรอบทวิภาคและพหุภาคี และอินเดียควรแสดงบทบาทสำคัญในเวทีความร่วมมือต่างๆของภูมิภาคและทำหน้าที่เป็นผู้เล่นหลักในกระบวนการสร้างกฎกติกาในภูมิภาค มิฉะนั้นอินเดียอาจสูญเสียพื้นที่อิทธิพลทางเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์ให้กับจีนได้ (น.172-174) ในตอนท้ายผู้เขียนเสนอว่า สถาปัตยกรรมความมั่นคงในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิกไม่ควรเป็นกลไกเดียวของประเทศหนึ่งประเทศใดแต่ควรสร้าง “กรอบความร่วมมือความมั่นคงพหุภาคีเฉพาะกิจ” (Ad-hoc multilateral security cooperation framework) ที่เปิดให้รัฐต่างๆในภูมิภาคเข้ามามีส่วนร่วม (น.175)

สำหรับตอนสุดท้ายมีทั้งหมด 5 บทความที่ระบุดึงภัยคุกคามรูปแบบใหม่ในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก ภัยคุกคามจากการก่อการร้ายคือหนึ่งในปัญหาสำคัญในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก การก่อการร้ายในภูมิภาคมีหลายรูปแบบ Souravie Ghimiray ผู้เขียนระบุว่า การก่อการร้ายที่มาจากกลุ่มมุสลิมสุดโต่งคือภัยคุกคามหลัก ส่วนปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการก่อการร้าย เช่น นโยบายสังคมและเศรษฐกิจที่กีดกันและแบ่งแยก การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เป็นธรรม เป็นต้น (น.183) ขณะที่แนวทางในการจัดการกับกลุ่มก่อการร้ายของแต่ละประเทศในภูมิภาคก็มีความแตกต่างกัน เช่น ปากีสถานเลือกที่ใช้กำลังทหารเป็นหลัก ส่วนประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่างอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และไทยเลือกใช้แนวทางที่ครอบคลุมทั้งนโยบายทางสังคมและเศรษฐกิจ การศึกษา และการใช้กำลังทหาร เป็นต้น (น.190, 192) เนื่องจากเป็นภูมิภาคที่มีประเทศครอบครองอาวุธนิวเคลียร์ และอเมริกาก็เป็นหนึ่งในนั้น บทความต่อมาได้ศึกษาแนวทางของสหรัฐอเมริกาต่อการรักษานโยบายการไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ (Nuclear non-proliferation) ในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก ภายใต้บริบทของสภาพแวดล้อมที่ไม่มั่นคง นโยบายนิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือ ความกังวลของพันธมิตร

อย่างญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ต่อท่าทีของสหรัฐฯในการรักษาความมั่นคงในภูมิภาค และความสัมพันธ์ที่ไม่ราบรื่นกับจีนและรัสเซียในฐานะตัวแสดงสำคัญที่ช่วยสนับสนุนนโยบายการไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ Upma Kashyap ผู้เขียนชี้ว่า นอกจากจะคงยุทธศาสตร์การป้องปรามอาวุธนิวเคลียร์ (Nuclear deterrence strategy) ในภูมิภาคต่อไป สหรัฐฯก็ได้ดำเนินยุทธศาสตร์ทางการทูต เศรษฐกิจ และทหารเพื่อป้องกันภัยคุกคามที่มาทำหายนโยบายการไม่แพร่ขยายอาวุธนิวเคลียร์ด้วย นอกจากนี้ ผู้เขียนยังเห็นว่า อินเดียมีความสามารถที่จะช่วยสนับสนุนสหรัฐฯในการรักษานโยบายดังกล่าวในภูมิภาคได้ (น.209)

บทความที่สามระบุถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก เช่น ขยะอุตสาหกรรม การรั่วไหลของน้ำมันในทะเล การตัดไม้ทำลายป่า หมอกควัน ภัยพิบัติจากธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงของสภาวะภูมิอากาศ เป็นต้น ซึ่งเรื่องสิ่งแวดล้อมถือเป็นความมั่นคงรูปแบบหนึ่งเนื่องจากเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สิน และระบบนิเวศ ที่สำคัญบางเรื่องเป็นปัญหามลพิษข้ามพรมแดน (Transboundary pollution) ความร่วมมือกันในระดับภูมิภาคในการแบ่งปันข้อมูลและจัดการกับปัญหาร่วมกันจึงมีความสำคัญ โดย Merieleen Engtipi ผู้เขียนเห็นว่า ความท้าทายของการร่วมมือในระดับพหุภาคีคือ การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติจริง การเห็นความสำคัญของปัญหาร่วมกันของผู้นำแต่ละประเทศ ความโปร่งใสเพื่อสร้างไว้เนื้อเชื่อใจ และความรับผิดชอบร่วมกันต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต (น.227-228) อินโด-แปซิฟิกเป็นหนึ่งในภูมิภาคที่มีภัยคุกคามจากโรคระบาดและการใช้สารเสพติด สุขภาพจึงเป็นประเด็นความมั่นคงที่เชื่อมโยงกับนโยบายต่างประเทศ Shantesh K. Singh ผู้เขียนระบุว่า การเกิดขึ้นของโรคติดต่อและการสิ้นสุดของสงครามเย็น ทำให้เรื่องสุขภาพได้รับความสำคัญในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายต่างประเทศ ซึ่งสะท้อนว่าสุขภาพคือพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาและความมั่นคงของรัฐ ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ ถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายภายในประเทศมากกว่า (น.234) โดยผู้เขียนได้ยกตัวอย่าง ญี่ปุ่น จีน และอินเดีย 3 ประเทศสำคัญในภูมิภาคที่ให้ความสำคัญกับการกำหนดให้ประเด็นสุขภาพเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ เช่น จีนที่ส่งที่แพทย์ไป

ช่วยเหลือประเทศในแอฟริกาและตะวันออกกลางอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น (น.243) นอกจากนี้ผู้เขียนยังชี้ว่าการเชื่อมโยงเรื่องสุขภาพกับนโยบายต่างประเทศอาจเป็นไปได้เพื่อเป้าหมายทั้งทางมนุษยธรรม ความมั่นคง และเศรษฐกิจ ซึ่งถือเป็นผลประโยชน์แห่งชาติ (น.233) การลักลอบค้ายาเสพติดถือเป็นอีกหนึ่งภัยคุกคามต่อความมั่นคงของรัฐและความมั่นคงของมนุษย์ในภูมิภาคอินโด-แปซิฟิก ซึ่งมีการผลิตและการบริโภคอยู่ในระดับสูง Sweta Kumari Thakur ผู้เขียนระบุว่าปัจจัยที่เอื้อต่อการลักลอบค้ายาเสพติดในภูมิภาคโดยเฉพาะพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำ (Golden Triangle) ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งผลิตฝิ่นรายใหญ่ ได้แก่ สภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศที่เหมาะสม ความยากจน กองกำลังกบฏติดอาวุธ ช้องโหวตามแนวพรมแดนและปัญหาการจัดการพรมแดน (น.252-254) นอกจากนี้ การลักลอบค้ายาเสพติดยังอาจเชื่อมโยงกับอาชญากรรมข้ามชาติอื่นๆ ประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนมองว่าทำให้การแก้ไขปัญหาไม่สำเร็จ ได้แก่ ความสามารถของแต่ละประเทศที่จะจัดการแก้ไขปัญหาได้ด้วยตัวเอง กลไกการบังคับใช้กฎหมายของประเทศสมาชิกอาเซียนไม่สอดคล้องกัน องค์กรสหประชาชาติมีปัญหาเรื่องการขาดแคลนเงินทุน (น.261-262) ผู้เขียนชี้ว่า การแก้ไขปัญหาการลักลอบค้ายาเสพติดให้มีประสิทธิภาพต้องอาศัยการประสานงานที่ีระหว่างกลไกความร่วมมือต่างๆทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ (น.262)

หากพิจารณาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอินโด-แปซิฟิกที่ผ่านมา งานเขียนหลายชิ้นเน้นพูดถึง ที่มาของแนวคิดอินโด-แปซิฟิกและทัศนคติที่แตกต่างกันของประเทศต่างๆในภูมิภาคต่อแนวคิดดังกล่าว ดังนั้น นอกเหนือจากความเป็นปัจจุบันและการอธิบายที่ความเข้มข้น จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้คือ การกล่าวถึงอินโด-แปซิฟิกทั้งในฐานะแนวคิดและภูมิภาคจากแง่มุมหลากหลายโดยครอบคลุมมุมมองของประเทศมหาอำนาจ มิติประเด็นความมั่นคง และความท้าทายจากภัยคุกคามความมั่นคงรูปแบบใหม่ โดยมีสอดแทรกมุมมองของผู้เขียนที่ส่วนใหญ่เป็นชาวอินเดียเป็นระยะ เนื่องด้วยความหลากหลายของประเด็น จึงถือเป็นการขยายมุมมองของผู้ที่สนใจเรื่องนี้ให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นโดยไม่พิจารณาอินโด-แปซิฟิกแค่เพียงยุทธศาสตร์ของสหรัฐฯ และพันธมิตรเพื่อปิดล้อมจีน เหตุผลสำคัญที่ข้าพเจ้าเลือกปริทัศน์หนังสือเล่มนี้มีเพียง

เหตุผลเดียวคือ อยากรสะท้อนการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ (Paradigm shift) ของแวดวงวิชาการอินเดียในช่วงหลายปีที่ผ่านมาทั้งในภาพรวมของด้านวิเทศศึกษาและโดยเฉพาะในสาขาอาณานิคมศึกษา (Area studies) หรือภูมิภาคศึกษา (Regional studies) เพื่อตอบรับการเกิดขึ้นของแนวคิดอินโด-แปซิฟิก เช่น การเปลี่ยนชื่อแผนก (Division) ที่มีชื่อว่า “Southeast Asian and Southwest Pacific” ของสำนักวิชาวิเทศศึกษา (School of International Studies) มหาวิทยาลัยยะวาระห์รลาล เนห์รู ที่ได้แยกตัวออกตัวภาควิชา (Centre) เดิมและยกระดับเป็น Centre for Indo-Pacific Studies ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2013 การจัดตั้ง Kalinga Institute of Indo-Pacific Studies ซึ่งเป็นหนึ่งในสถาบันคลังสมอง (Think Tank) ด้านอินโด-แปซิฟิกศึกษาของอินเดีย และมีความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ. 2018 เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการจัดเวทีสัมมนาเพื่อพูดคุยเรื่องอินโด-แปซิฟิกและผลิตงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ออกมาอย่างต่อเนื่องจากนักวิชาการและสถาบันการศึกษาของอินเดีย หนังสือเล่มนี้ก็เป็นหนึ่งในผลผลิตจากวงการวิชาการของอินเดียเพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ทางวิชาการด้านวิเทศศึกษาและอาณานิคมศึกษาของอินเดีย